

- Прывітанне, Сланечнік!

- Слухаю цябе, Званочак...

- Чаму на тваім твары заўсёды ўсмешка, а я заўсёды гляджу са смуткам уніз?

- Таму што ты заўсёды глядзіш у зямлю і бачыш толькі тое, што на ёй, а гэтага вельмі мала.

- Мала для чаго?

- Мала для ўсмешкі. Я гляджу ў неба, назіраю за імклівымі хмаркамі, за ветрам, які хаваецца ад мяне, за птушкамі, за пераменлівым блакітам, сонцам, месяцам, гуляю з зоркамі ў хованкі і ведаю, што Хтосьці даў мне ўсё гэта ў падарунак. Я не стамляюся дзякаваць Яго ўсмешкай за гэты дзіўны падарунак. Ты, Званочак, бачыш толькі маленькі кавалачак зямлі і баішся, што страціш яго. Глядзі ўгару, як я. Пакалышыся для хмар, зазвані для птушчак, і ўсмешка сама прыйдзе да цябе. І цябе будуць натхняць гэтыя выдатныя падарункі, ты захочаш цешыць кагосьці, ты захочаш зрабіць камусьці штосьці добрае. Можа быць падарыць сваю ўсмешку.

- О, Сланечнік, які ты разумны! Ты кажаш так, нібы пражыў ужо тысячу гадоў!

- Для гэтага не трэба быць такім мудрым, проста трэба заўсёды глядзець шырэй!

- Дзякуй, сябар! Якое гэта шчасце - умець усміхацца!